

Arrest

nr. 106 247 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat C. DRIESEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 5 mei 1994 te Makeni. U behoort tot de Limba etnie en bent moslim. U bent opgegroeid in uw geboortestad maar uw moeder overleed toen u nog jong was. Uw vader hertrouwde nadien tweemaal en u liep school in Makeni. In de lagere school – toen u twaalf jaar oud was – ontdekte u, samen met uw klasgenoot Peter (B.), dat u homoseksueel was en dat u zich aangetrokken voelde tot jongens en niet tot meisjes. U begon eveneens een relatie met Peter die jullie aanvankelijk verborgen hielden voor de buitenwereld. Op jullie vijftiende besloten jullie echter om niet langer in het geheim jullie relatie te beleven waardoor mensen in jullie omgeving weet kregen van jullie (homoseksuele) relatie. In 2009 vertelden dan ook enkelingen tegen uw vader over het bestaan van deze relatie. Uw vader reageerde erg kwaad waarop u de ouderlijke woning diende te verlaten. U trok hierop in bij Peter die een kamer ter beschikking kreeg

van zijn familie in de familiewoning. De familieleden van Peter waren immers ook op de hoogte van het bestaan van jullie relatie, maar hadden er geen moeite mee het te aanvaarden. Omwille van de gebeurtenissen in 2009 stopten u en Peter met school. Jullie gingen veel uit en leidden een leven waar er geen plaats meer was voor school. U ging niet werken en trok veel met Peter op. Enkele burens merkten later op dat u en Peter een relatie hadden en in de loop van 2012 gingen enkelen van jullie burens hier ook aangifte van doen bij de politie in Makeni. In Sierra Leone was er ook een steeds grotere afkeer ten opzichte van homoseksualiteit waardoor u en Peter plannen smeedden om het land te verlaten omdat jullie vreesden op een dag aangehouden te worden. Eind juli 2012 trokken jullie dan ook naar de Guinese hoofdstad Conakry waar jullie twee weken zouden verblijven. U besloot om met de hulp van een vriend van uw overleden moeder in de richting van Europa te vluchten, terwijl Peter ervoor koos om naar familie van hem in Liberia te gaan. Op 5 augustus 2012 nam u vanuit Conakry het vliegtuig naar Frankrijk waar u op 6 augustus aankwam en waar u dezelfde dag nog de trein naar Brussel nam. Op 8 augustus 2012 vroeg u asiel aan bij de bevoegde asielinstanties in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart tijdens het gehoor uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees gearresteerd te worden door de Sierraleonese autoriteiten omwille van uw homoseksuele geaardheid (zie gehoorverslag CGVS, dd. 7 maart 2013, p.6). Volgende bedenkingen kunnen dienaangaande echter gemaakt worden.

Vooreerst kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende de door u aangehaalde aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst in 2012. Zo verklaart u tijdens uw gehoor voor het CGVS in eerste instantie dat de Britse regering wilde dat homoseksualiteit gelegaliseerd zou worden door de Sierraleonese autoriteiten, maar dat de Sierraleonese president dit geweigerd zou hebben; u voegt eraan toe dat u en uw vriend nadien zijn beginnen zoeken wat jullie konden doen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Wat later wordt u gevraagd wanneer de Britse regering de legalisering zou hebben gevraagd aan de autoriteiten in uw land van herkomst, waarop u het antwoord schuldig moet blijven wat merkwaardig is aangezien u nadien aangeeft dat deze gebeurtenis net één van de redenen was waarom jullie het land besloten te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd waarom of in welke context de Britse regering deze vraag aan de Sierraleonese autoriteiten hadden gesteld, geeft u verder aan dat het ook legaal is in Groot-Brittannië, en dat ze het daarom ook zo wilden in Sierra Leone (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Zoals gezegd is het erg merkwaardig te noemen dat u niet meer uitleg kan verschaffen over het tijdstip en de context waarin de Britse regering een dergelijke vraag of opmerking zou hebben gesteld aan de Sierraleonese autoriteiten in het licht van uw verklaring dat de weigering van de Sierraleonese president om op deze vraag in te gaan mede aan de basis zou hebben gelegen van uw vlucht uit uw land van herkomst. Uit beschikbare landeninformatie blijkt immers inderdaad dat de Britse autoriteiten, net zoals de Amerikaanse, een vraag of voorwaarde in die zin zouden hebben gesteld; de Britse ‘Prime Minister’ verklaarde met name dat homoseksuelen dezelfde rechten als eenieder zouden moeten hebben in Sierra Leone dat ontwikkelingshulp- en geld ontvangt van landen zoals Groot-Brittannië (zie landeninformatie, administratief dossier). Deze uitspraak van de Britse eerste minister zorgde voor heel wat deining in Sierra Leone, en leidde zelfs tot enkele protestbetogingen tegen ‘homoseksualiteit’ in Freetown (zie landeninformatie, administratief dossier). Echter, wanneer u later tijdens het gehoor uitdrukkelijk de vraag wordt gesteld of er in Sierra Leone protestacties hebben plaatsgevonden gericht tegen ‘homoseksualiteit’, antwoordt u van niet, en gevraagd of homoseksualiteit dan geen issue is in de Sierraleonese media, antwoordt u eveneens negatief terwijl de uitspraak van de Britse eerste minister net een voorbeeld is van de wijze waarop ‘homoseksualiteit’ in de Sierraleonese media aan bod komt en dat er – zeker in dit geval – uitgebreid over gesproken wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). In ieder geval is het vreemd te noemen dat u niet meer concrete uitleg kan verschaffen over de context waarin de Britse eerste minister zijn uitspraken heeft gedaan en tot welke gevolgen dit heeft geleid in uw land van herkomst.

Verder geeft u tijdens het gehoor eveneens aan dat jullie het land verlaten zouden hebben nadat enkele buurtbewoners naar de politie zouden zijn gestapt om u en uw vriend Peter aan te geven omwille van jullie vermeende homoseksuele relatie waarop volgens uw verklaringen de politie op zoek naar jullie zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Hierbij is het ten eerste erg vreemd te noemen dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken net verklaarde dat er wel mensen wisten dat u homoseksueel was, maar dat het nog niet aan de politie was verteld (zie vragenlijst CGVS, dd.8 augustus 2012, p.3, zie administratief dossier). Deze tegenstrijdige verklaringen van uw persoon tijdens de verschillende gehoren in de loop van de asielprocedure betreffende de al dan niet dreigende vervolging door de autoriteiten in uw land van herkomst doen dan ook ernstig afbreuk aan

de geloofwaardigheid van deze vermeende vervolgingsfeiten. Bovendien slaagt u er tijdens het gehoor voor het CGVS hoegenaamd niet in aan te geven welke personen dan aangifte zouden zijn gaan doen bij de Sierraleoonse politie; deze vraag wordt u immers tijdens het gehoor voor het CGVS tot tweemaal toe gesteld maar telkens komt u niet verder dan te stellen dat u het niet weet en dat enkele van uw burens naar de politie zouden zijn gestapt (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 – 12). Wanneer u bovendien bevestigend gevraagd wordt of jullie door tussenkomst van jullie burens gezocht werden door de politie, komt u weer niet verder dan algemeen te stellen dat niet alleen jullie gezocht werden maar ook vele andere homoseksuelen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Deze wat vage en bovendien tegenstrijdige verklaringen van uw persoon wat betreft de eventuele vervolgingsfeiten in uw land van herkomst komen bijgevolg hoegenaamd niet overtuigend over waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang komt.

Voorts dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, eveneens niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. U geeft tijdens het gehoor voor het CGVS aan dat u zichzelf als homoseksueel beschouwt (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd sinds wanneer u wist of beseftte dat u homoseksueel was, antwoordt u dat u reeds op uw twaalfde wist en beseftte dat u homoseksueel was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U geeft verder aan dat u eveneens reeds op twaalfjarige leeftijd een relatie begon met uw klasgenoot Peter, en dat u bijgevolg al op uw twaalfde zeker was dat u zich aangetrokken voelde tot jongens en niet tot meisjes (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Tijdens het gehoor voor het CGVS wordt u meerdere malen de vraag gesteld of het niet moeilijk was uw beweerde homoseksuele geaardheid te aanvaarden – aangezien u toch in een omgeving bent opgegroeid waar een erg negatieve sfeer rond homoseksualiteit hangt – maar telkens antwoordt u dat u tevreden was (zie gehoorverslag CGVS, p.9-11). Het is hierbij ten eerste opmerkelijk dat u geen enkele gevoelens van angst of vertwijfeling ter sprake brengt bij de door u beweerde relatief vroege ontdekking van uw homoseksuele geaardheid, hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. Het lijkt alsof u uw homoseksuele geaardheid gewoon aanvaardde wat toch enigszins vreemd is gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. Ook op de vraag hoe u uw homoseksuele geaardheid verzoende met uw moslimgeloof, antwoordt u eenvoudigweg dat de moslims er in het algemeen tegen zijn, maar dat jullie er zelf geen problemen mee hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Tijdens het gehoor voor het CGVS brengt u nergens gevoelens van twijfel ter sprake wat toch erg vreemd is gezien het homofobe klimaat dat in Sierra Leone heerst.

Verder is het enigszins opmerkelijk te noemen dat u – volgens uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS – reeds op twaalfjarige leeftijd zeker zou zijn geweest dat u zich aangetrokken voelde tot jongens, en niet tot meisjes – toch een erg jonge leeftijd – maar het is vooral vreemd te noemen dat u en uw beweerde partner Peter besloten zouden hebben – toen u vijftien jaar werd – jullie relatie niet meer in het geheim te beleven maar er in zekere mate open voor uit te komen (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en p.10). Bij deze laatste verklaring van uw persoon tijdens het gehoor voor het CGVS kunnen toch ernstige vragen gesteld worden gezien het homofobe klimaat dat in Sierra Leone heerst wat overigens net de reden van uw vlucht uit uw land van herkomst is zoals u meerdere malen verklaart voor het CGVS. Tijdens het gehoor wordt u dan ook gevraagd of de open beleving van jullie relatie geen risico inhield waarop u telkens weinig overtuigend antwoordt dat het jullie niets kon schelen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). In het licht van uw verklaring dat jullie reeds in 2009 geen geheim meer maakten van jullie relatie, is het verder vreemd te noemen dat jullie slechts in 2012 in die mate problemen zouden hebben gekend in uw land van herkomst dat jullie het land dienden te ontvluchten.

Voorts kunnen er toch ook enkele vragen gesteld worden betreffende uw vermeende jaren durende relatie met Peter. U verklaart tijdens het gehoor immers dat u in 2009 de woning van uw vader diende te verlaten nadat hij zou hebben vernomen dat u en Peter een homoseksuele relatie hadden waarop u zou zijn gaan samenwonen met Peter in een kamer van de compound van diens familie (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). U geeft verder aan dat u reeds een relatie met Peter begon toen u amper twaalf jaar was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt of de familie van Peter dan geen problemen had met jullie vermeende homoseksuele relatie, antwoordt u weinig overtuigend van niet omdat zij christenen waren hierbij toch uit het oog verliezend dat er in Sierra Leone een erg negatieve sfeer rond homoseksualiteit hangt, zowel bij moslims als bij christenen (zie gehoorverslag CGVS, p.10; zie landeninformatie, administratief dossier). Gevraagd of hij dezelfde leeftijd als u had, verklaart u dat het zoiets geweest moet zijn, maar dat u zijn exacte leeftijd niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Vervolgens wordt u tijdens het gehoor gevraagd of u iets meer kan vertellen over uw vriend Peter waarop u antwoordt dat hij familie heeft in Liberia; vervolgens

gevraagd welke familie hij dan in Liberia heeft, moet u merkwaardig genoeg het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10), zeker in het licht van uw bewering dat u nog steeds contact met hem zou hebben sinds u in België bent en hij in Liberia zou leven samen met zijn familieleden aldaar (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Tijdens het gehoor wordt u eveneens gevraagd of Peter nog broers of zussen in Makeni had, waarop u antwoordt dat hij drie zussen zou hebben, maar wanneer u gevraagd wordt naar de namen van deze zussen, moet u alweer het antwoord schuldig blijven wat ook weer vreemd gezien jullie beweerde goede relatie met de familie van Peter (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Bovenstaande opmerkingen – en het feit dat u op schijnbaar evidente vragen over Peter niet kan antwoorden – doen dan ook ernstige vragen rijzen betreffende jullie beweerde jaren durende relatie. Bovendien kan u tijdens het gehoor voor het CGVS evenmin overtuigen wat betreft de beleving en ontdekking van uw beweerde homoseksuele geaardheid in uw land van herkomst.

Voorts is uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst niet overtuigend. Zo geeft u tijdens het gehoor aan ‘sommige’ andere homoseksuelen in uw land van herkomst te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd hoe jullie – of homoseksuelen in het algemeen – elkaar dan ontmoetten, antwoordt u dat dit gebeurde toen jullie uitgingen in clubs (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of er dan ‘gay clubs’ bestaan in Sierra Leone, geeft u aan van niet en dat het om gewone clubs ging (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Vervolgens gevraagd hoe u dan wist of iemand al dan niet homoseksueel was, antwoordt u dat jullie het gewoon zien door de manier waarop ze zich gedragen (zie gehoorverslag CGVS, p.11) wat toch merkwaardig is in het licht van de risico's die homoseksuelen lopen in uw land van herkomst (zie landeninformatie, administratief dossier). Gevraagd of u andere ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen kent in Makeni, antwoordt u negatief (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Tijdens het gehoor wordt u eveneens gevraagd of er organisaties in Sierra Leone bestaan die opkomen voor de rechten van homoseksuelen waarop u antwoordt dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

Gevraagd of u andere homoseksuelen in uw land van herkomst kent die problemen zouden hebben gekend omwille van hun homoseksuele geaardheid, antwoordt u alweer negatief; u voegt eraan toe dat het land groot is en dat jullie gewoon gevlucht zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Vervolgens gevraagd of er al mensen veroordeeld zijn door een rechtbank in Sierraleone omwille van hun homoseksuele geaardheid, verklaart u nogmaals dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Verder geeft u tijdens het gehoor terecht aan dat er een wet is die ‘homoseksualiteit’ verbiedt, maar u voegt eraan toe dat u niet weet om welke wet het gaat (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Tot slot is het nog erg merkwaardig te noemen dat – wanneer u aan het einde van het gehoor gevraagd wordt of u uw toekomst met een man of een vrouw ziet – u antwoordt dat u uw toekomst met een vrouw ziet terwijl u tijdens het gehoor meerdere malen verklaarde dat uw homoseksuele geaardheid juist aan de basis ligt van uw vlucht uit uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Wanneer u hierop gewezen wordt, antwoordt u eerder weinig overtuigend dat u de man bent in de relatie en Peter de vrouw en dat u het zo bedoelde (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of u en Peter dan nog steeds een relatie hebben, antwoordt u van niet, en dat jullie enkel nog communiceren met elkaar (zie gehoorverslag CGVS, p.12). **In ieder geval kan uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst niet overtuigend genoemd worden.**

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksualiteit.

Tot slot legt u geen documenten neer ter bevestiging van uw identiteit of nationaliteit, noch ter staving van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 8.2 a), 9.2 lid 1, 12 en 13.3 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van het algemeen beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging, meer bepaald van het recht in elke procedure gehoord te worden en van het recht op behoorlijk bestuur.

Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie meent verzoeker dat het recht van de Europese Unie zich verzet tegen het gegeven dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Volgens verzoeker moesten hem eerst de gronden van weigering van de vluchtelingenstatus ter kennis worden gegeven, zodat hij in staat is om naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken inzake zijn verzoek om subsidiaire bescherming. Tijdens het gehoor wordt de asielzoeker enkel in het algemeen gevraagd zijn 'asielverhaal' te vertellen. Verzoeker stelt: *"Aangezien in België slechts in tweede instantie wordt beslist over de subsidiaire bescherming (zie artikel 48/4 §1 eerste zin en Omzendbrief dd. 05.10.2006), houdt deze rechtspraak van het Hof van Justitie volgens verzoeker per definitie in dat hij na zijn eerste verhoor in verband met zijn vluchtelingenstatus, bij een weigering eerst de redenen moet kennen; om zich vervolgens op een tweede verhoor in verband met subsidiaire bescherming te kunnen voorbereiden."*

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verklaarde spontaan tijdens zijn gehoor op het CGVS dat de Britse regering wilde dat homoseksualiteit gelegaliseerd zou worden door de Sierra Leonse autoriteiten maar dat de president weigerde en verwees reeds in de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) naar deze aanleiding. Er kan verzoeker niet worden verweten dat hij zich niet meer herinnert op welke exacte datum de vraag door de Britse regering werd gesteld, maar hij preciseerde dat het niet lang voor zijn vlucht was. Verder heeft het CGVS niet doorgevraagd over de ruimere context waarin de vraag werd gesteld. Verzoeker verwijst tevens naar zijn verklaringen met betrekking tot de media en de protestacties en leidt hieruit af dat hij zelf opwierp dat het onderwerp op straat leefde en dat hij het via de media vernam.

Verzoeker werpt op dat hij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheid over het al dan niet aangeven bij de politie door de buurtbewoners van zijn homoseksuele relatie met Peter. Hij vermoedt dat dit gebeurde, gelet op het heersende klimaat en de vele andere homoseksuelen die werden gezocht.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat de ontdekking en de beleving van zijn geaardheid in het uiterste geheim plaatsvond en dat hij het hier erg zwaar mee had, doch dat hij nooit twijfelde aan zijn geaardheid. Dat het CGVS twaalf jaar een zeer jonge leeftijd vindt om zijn homoseksuele gevoelens te ontdekken, is volgens verzoeker een zeer subjectieve houding. Tevens wijst verzoeker erop dat zijn relatie het grootste geheim bleef, doch dat hij op zijn vijftiende meer beseftte dat hij anders was dan de anderen en dat hij het in die zin sterker beleefde. Nergens stelde verzoeker dat hij geen geheim meer maakte van zijn relatie.

Waar het CGVS weigert te geloven dat het christelijke gezin van Peter hun relatie neutraal bekeek en accepteerde, wijst verzoeker erop dat het niet is omdat bepaalde christenen tegen homoseksualiteit zijn, dat ook dit specifieke christelijke gezin er negatief tegenover stond. Het ging tenslotte over hun eigen zoon. Verder verwijt het CGVS verzoeker een aantal personalia over Peter niet te kennen. Dit is echter niet verifieerbaar door het CGVS, zodat zij hieruit geen conclusie kan trekken over verzoekers geaardheid.

Verzoeker ziet niet in wat er problematisch is aan het feit dat hij 'sommige' andere homoseksuelen kende. In verband met het bestaan van gay clubs stelde verzoeker duidelijk dat deze niet bestaan omdat ze verboden zijn. Hij stelde dat ze wel samenkwamen in bepaalde normale clubs en in sommige geheime ontmoetingsplaatsen. Dat verzoeker geen organisatie kent in Makeni die opkomt voor homoseksuelen hoeft niet te verbazen gelet op het homofobe klimaat. Verzoeker wijst verder nog op zijn analfabetisme waardoor hij geen kranten kan lezen, laat staan de relevante wetgeving.

2.2.1. Inzake de opgeworpen schending van artikel 8.2 a), 9.2, eerste lid, 12 en 13.3 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de

lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht dient te worden opgemerkt dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn of haar belangen aan te tasten, zonder dat hem of haar de gelegenheid wordt geboden om zijn of haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt dat verzoeker een vragenlijst heeft ingevuld op de DVZ en dat hij daar werd uitgenodigd om een korte toelichting te geven over zijn asielmotieven (administratief dossier, stuk 10). Door een vertegenwoordiger van de commissaris-generaal werd verzoeker vervolgens uitvoerig gehoord over de asielmotieven die hij in het kader van zijn asielaanvraag aanbracht (administratief dossier, stuk 4). Verzoeker heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. De aangevoerde schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en stelt dat hij een tweede maal had moeten gehoord worden en dat hem de weigeringsmotieven inzake de vluchtelingenstatus eerst kenbaar moeten gemaakt worden, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat in België werd gekozen voor één enkele procedure waarbij zowel de asielaanvraag als de vraag tot subsidiaire bescherming samen behandeld worden en verzoeker werd naar aanleiding daarvan opgeroepen en gehoord. Verzoeker duidt overigens niet wat hij in geval van een tweede gehoor alsnog had willen bijbrengen aan verklaringen.

De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.1. Verzoeker verklaart dat de Britse regering de Sierra Leoneanse regering vroeg om homoseksualiteit te legaliseren, al wist verzoeker niet meer precies wanneer dit was, enkel dat het niet zo lang geleden was, alsook dat de Britse regering dit vroeg omdat homoseksualiteit in het Verenigd Koninkrijk gelegaliseerd is en men wou dat dit in Sierra Leone ook zo is (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uit informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat de Britse eerste minister verklaarde dat homoseksuelen dezelfde rechten als eenieder zouden moeten hebben in Sierra Leone, dat ontwikkelingshulp en -geld ontvangt van landen als het Verenigd Koninkrijk. Uit deze informatie blijkt tevens dat de uitspraken van de Britse premier heel wat deining veroorzaakten in de Sierra Leoneanse media en tot heel wat protesten aanleiding gaven. Verzoeker verklaarde echter dat er in de media niet over homoseksualiteit gesproken werd en dat er niet geprotesteerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Aangezien verzoeker verklaart dat de uitspraken van de Britse eerste minister hem en zijn partner ertoe hebben aangezet om weg te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 6), is het niet aannemelijk dat verzoeker dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de uitspraken van de Britse premier en de gevolgen ervan. Verzoekers verklaring dat hij dacht *"dat bedoeld werd of homoseksualiteit positief bespreekbaar was in de media en of er protesten waren geweest tegen de weigering van de legalisatie door de president"* is een loutere *post factum*-verklaring die deze motieven niet kan weerleggen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij analfabeet is, dient opgemerkt dat hij dit noch op de DVZ, noch op het CGVS meldde, alsook dat hij verklaarde tot 2009 naar de *"high school"* gegaan te zijn, hetgeen de nodige graad van geletterdheid veronderstelt (gehoorverslag CGVS, p. 3 en administratief dossier, stuk 10, p. 1).

Verder zou verzoeker zijn land van herkomst verlaten hebben nadat enkele buurtbewoners naar de politie zouden zijn gestapt om hem en zijn vriend Peter aan te geven omwille van hun vermeende homoseksuele relatie, waarop de politie vervolgens naar hen op zoek zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Op de DVZ verklaarde verzoeker echter dat de politie nog niet zou zijn ingelicht (administratief dossier, stuk 10, p. 3). Daarenboven verklaarde verzoeker op het CGVS dat hij niet zeker is wie de politie zou ingelicht hebben, alsook dat hij nog nooit gearresteerd is geweest (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Verzoeker kon enkel zeggen dat ook anderen gezocht werden door de politie (gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze vage en tegenstrijdige verklaringen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan de ernst van de door verzoeker ingeroepen feiten om zijn land van herkomst te verlaten.

Vervolgens verklaarde verzoeker dat dat hij reeds vanaf zijn twaalfde ontdekte dat hij homoseksueel was en vanaf dan reeds seks had met zijn vriend Peter (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoeker vond het ook niet moeilijk om te accepteren dat hij homoseksueel is en dat hij er tevreden over was (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij het er zwaar mee had homoseksueel te zijn, doch dat hij er nooit aan twijfelde, kan niet worden afgeleid uit zijn verklaringen op het CGVS en is dan ook een loutere *post factum*-verklaring, die de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Gelet op het homofobe karakter van de Sierra Leoneanse samenleving en zelfs de strafbaarstelling van homoseksualiteit in Sierra Leone, zijn verzoekers verklaringen van die aard dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering homoseksueel te zijn. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht op dat het opmerkelijk is dat verzoeker geen enkele gevoelens van angst of vertwijfeling ter sprake brengt bij de door hem relatief vroeg ontdekte homoseksuele geaardheid.

Dit klemmt, gelet op het feit dat verzoeker de homofobe reacties van de inwoners en autoriteiten van Sierra Leone aanhaalt als motief om zijn land van herkomst te verlaten, des te meer daar verzoeker en zijn vriend Peter vanaf zijn vijftiende openlijk voor hun homoseksuele relatie uitkwamen, zoals blijkt uit verzoekers verklaringen op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 7, 8 en 10). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt: *"Nergens stelde verzoeker dat hij geen geheim meer maakte van zijn relatie"*, merkt de Raad op dat verzoeker op het CGVS het volgende verklaarde: *"Ze zien hoe we ons gedragen. [...] Hoe we ons kleden, en hoe we kussen. [...] Ja. We verbergen het niet"* en *"[...] en toe we 15 waren, zagen de mensen het, we hielden het niet verborgen"* alsook *"Op onze vijftiende hielden we het niet verborgen, we deden het samen. En mensen wisten het."* (gehoorverslag CGVS, p. 7, 8 en 10). Bovendien verklaarde verzoeker dat de risico's van het openlijk beleven van hun homoseksuele relatie

hen niet konden schelen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering homoseksueel te zijn.

Voorts stelde verzoeker dat hij, na door zijn vader uit het ouderlijk huis te zijn gezet, sinds 2009 samenwoonde met zijn vriend Peter in het huis van diens familie (gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker weet echter niet zeker wat de leeftijd van Peter is, welke familie hij in Liberia heeft, wat de namen zijn van zijn drie zussen en wat de naam van zijn vader is (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gelet op verzoekers verklaring reeds sinds 2009 bij Peter en zijn familie in te wonen, is zijn onwetendheid omtrent deze gegevens niet aannemelijk. Dat verweerder deze gegevens niet zou kunnen verifiëren, is niet relevant gelet op het hoger gestelde inzake de op verzoeker rustende bewijslast: het is aan verzoeker om door een coherent relaas en kennis van de voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers vermeende relatie met Peter.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op het overtuigend motief dat verzoekers kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in zijn land van herkomst niet overtuigend is, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Verzoeker voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen ander element aan dan hetgeen wordt gesteld inzake de vluchtelingenstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS